Waarom de wereld een Republiek moet worden

Door Nico Kooren

Pentahof@planet.nl

www.pentahof.nl

Dit is uitgave no. 1053 van het Lage Landen Leerhuis

Datum 21-05- 2017

De Eén-wereld-republiek No.1053

Inleiding

Het Sjilo Genootschap verzendt vanaf heden de artikelen elektronisch. U kunt de artikelen aanvragen via onderstaande mail aan mosjewetberg. De artikelen zijn leerzaam en nuttig, en soms voorzien wij een artikel van een commentaar of toevoeging ter verduidelijking. (P.F. v.d. Meer sr)

Uitgave van het Sjilo Genootschap, 3329 A.E., NR. 1

Per adres: Israëlitische Sjilo Gemeente I.S.G, Nijenburg 11, 1081 GD Amsterdam.

Internet: mosjewetberg-c@telfort.nl Bank: NL58 INGB 0000 098498.

Inhoud: Algemeen: **Bijzonderheden over de vuurbond** (M.J. Wetberg), bijdrage 1

Persoonlijk: **De baard, wijsheid of een bewijs van goede wil?** (C. van der Berg), bijdrage 2

Opinie: **Waarom de wereld een republiek moet worden** (N. Kooren), bijdrage 3

Met ingang van 3329 verzenden wij de artikelen elektronisch. Geïnteresseerden zonder internet krijgen ze per jaar per post toegestuurd.

Hieronder een artikel van Nico Kooren over het waarom de wereld een republiek dient te worden.

SJILO OPINIE
ÉÉN WET, ÉÉN WERELD

Waarom de wereld een republiek [1]moet worden

[1] (Wikipedia: Een **republiek** is een staat waarvan het staatshoofd niet door erfopvolging wordt aangewezen, maar op een of andere manier wordt verkozen.[1] De hoogste macht ligt hierdoor bij één of meer personen, die de macht via het volk (democratie), het parlement of via een staatsgreep of als buitenlandse bezettende macht

In Duitsland verscheen van de hand van Ulrike Guérot een interessant boek over de toekomst van Europa. Zij ziet niets in een Europa waarin de staten soeverein zijn. Dat Europa vervreemd zich van haar burgers. Nee, de soevereiniteit moet bij de burgers liggen. Zij beschrijft een Europa dat niet bestaat uit staten, maar een Europa dat bestaat uit regio's en steden. Dat Europa geeft een stem aan regio's zoals bijvoorbeeld Baskenland,Tyrol, Catalonië, Schotland, Beieren, Wallonië, Okzitanië, etc. Een toekomstige Europese republiek zou een horizontaal netwerk van autonome provincies en metropolen moeten zijn met een rechtstreeks door de burgers gekozen president, Senaat en Huis van Afgevaardigden. Utopisch ziet zij zulk een Europese Republiek als een voorbeeld voor een toekomstig bestuur van de gehele wereld.

in handen gekregen hebben. Een republiek kan volgens Montesquieu zowel een democratie als een aristocratie zijn.[2]

Het Nederlandse woord *republiek* komt via het Franse *république* van het Latijnse *res publica* (lett. 'zaak van het volk', dat je moet lezen als 'staat'), dat later één woord werd (respublica). Het streven naar een republiek heet republicanisme, iemand die streeft naar een republiek heet een republikein.)

Oude tijden herleven

Wie het bovenstaande leest moet onwillekeurig denken aan het in de Bijbel beschreven volk Jisraéel. Dit volk werd geroepen een voorbeeldvolk voor de mensheid te zijn, met als doel de volkeren der wereld de ogen te openen voor een mogelijke heilstaat van gerechtigheid en vrede. Alhoewel dit doel tot op heden (nog) niet is bereikt, is de gedachte aan een toekomstige heilstaat nooit uit het bewustzijn van de mens verdwenen.

Onlangs werd naar aanleiding van de verkiezingen in Nederland in het Nieuw Israëlitisch Weekblad (NIW, nr. 19, 3 maart 2017) aan een panel de vraag voorgelegd: Van welke partij is God lid? Renée Citroen, een van de panelleden, schreef in haar antwoord:

'…Toen bedacht ik me dat (God) natuurlijk een eigen partij heeft. Eén waarvan iedereen eigenlijk al gewoon lid is. De partij van de mensen, met een programma dat in de Tora te vinden is. En als je daar niet zoveel mee hebt, dan kun je de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens er ook voor gebruiken. Een programma met als uitgangspunt vrijheid en gelijkheid voor iedereen. Een programma dat *tikoen olam* nastreeft, het helen van de wereld. Ik vind het een mooie partij. Ik denk dat ik er maar op ga stemmen…"

Dit antwoord verwijst in eerste instantie naar het vertrouwen in een almacht, en als je daar niet zoveel mee hebt, naar een door de mensheid, door schade en schande opgedane wijsheid uitgedrukt in de UVRM. Hetgeen neer komt op het inzicht dat 'het ene het andere niet uitsluit'.

Wie is de mens?

Een wereld waarin gerechtigheid en vrede heerst is tegenwoordig moeilijk voor te stellen. En juist de mensen die zich beroepen op een religieuze heilsvisie deden en doen uit overtuiging hun uiterste best elkaar deze heilstaat te betwisten. Kennelijk leert de mensheid niet van het verleden en neemt iedere nieuwe generatie blijkbaar

klakkeloos over wat de vorige generatie haar inprent aan geloofstraditie, normen en waarden.

Maar een oorspronkelijk denkend mens dient echter niet uit te gaan van het blindelings aannemen van een opvatting of het 'geloof' of de levensovertuiging van een ander mens, ook niet als die van Mosjè, Jezus of Paulus komt (als men zich tot de Bijbel beperkt). De oorspronkelijk **denkende**[2] mens baseert zijn levensovertuiging uitsluitend op zijn eigen waarnemingen en inzichten.

Alvorens met anderen te redetwisten over allerlei verschillende godsdienstige opvattingen is het aan te bevelen om eerst eens zelf na te denken over het eigen mens-zijn.

Over wie de mens in feite is wordt al duizenden jaren nagedacht. En het is een goede zaak dat iedere generatie dat opnieuw doet. Daarbij is het niet verkeerd om te leren van de waarnemingen uit het verleden. Een aantal feiten betreffende het leven van de mens staan inmiddels universeel vast en zijn wetenschappelijk, dus waarneembaar en meetbaar, aantoonbaar. Uit al die aandacht van de mens voor zichzelf zijn naast de fysieke en biologische eigenschappen ook een aantal mentale en algemeen aanvaarde 'geestelijke' eigenheden vastgesteld.

Wat kan men met zekerheid over zichzelf concluderen? Allereerst dat ieder mens wordt geboren en na verloop van tijd helaas de dood sterft. Het waarneembare leven speelt zich af tussen geboorte en dood. Of er vóór de geboorte of na de dood van de mens iets te

[2] (de denkende mens dient vanuit zijn hart in samenwerking met zijn verstand te gaan denken en waarnemen, om tot een kosmisch inzicht te komen. Dr. Jos Decorte schrijft in zijn boek "Raak mij niet aan", het volgende: Een echte gelovige kan niet leven met een foto die aan de ene kant zwart-wit is en aan de andere kant in kleur. Het verschil tussen een gelovige en een atheïst is zoveel als het verschil van een foto in zwart-wit en een foto in kleur van hetzelfde landschap. Welke keuze maken wij? Te leven in een zwart-wit landschap (het vogelperspectief) óf te leven in een kleurrijk landschap (het kikvorsperspectief).? De gelovige ziet dezelfde dingen, maar niet zwart-wit, doch gekleurd. Er is hemels licht nodig –dikwijls door oefening- om het échte zien te ontvangen. Psalm 119. In Uw licht zien wij het licht. Dan ziet de gelovige het liefdesmysterie om God te beminnen. De vos zei: Vaarwel. "Dit is mijn geheim, het is heel eenvoudig: Alleen met het hart kun je goed zien. Het wezenlijke is voor de ogen onzichtbaar". PFvdM)

'beleven' valt is niet na te gaan of waar te nemen. Dat valt buiten het weten. Wie daarover iets weet te beweren begeeft zich op het terrein van pure fantasie, dikwijls vertaald als geloof. Een mens kan van alles beweren over een 'toestand' voor of na het waar te nemen leven, maar het komt zonder meer neer op zelfbedrog. Trouwens, er komt nergens groter bedrog (oncontroleerbare beweringen) voor dan op het gebied van religie.

Verder blijkt de mens een zedelijk-bewust, sociaal, verstandelijk en van de natuur afhankelijk wezen te zijn. Hetgeen betekent dat de mens van nature een wezen is dat onderscheid kent tussen 'goed' en 'kwaad'. Ook stelt hij prijs op gezelschap. Hij is niet graag alleen, ook al is hij een unieke persoonlijkheid en onafhankelijk ingesteld. Al is de mens zich er niet dagelijks van bewust, ***hij is volkomen afhankelijk van de natuur***, ja, maakt zelfs deel uit van de natuur. Een simpele omschrijving van deze situatie is ***dat de natuur kan bestaan zonder de mens, maar de mens niet zonder de natuur***.

Ten slotte blijkt de mens een altijd de kop opstekende religieuze inslag te hebben. Sociologen beweren dat die religieuze belangstelling het gevolg is van de angst van de mens voor natuurverschijnselen die hij niet kan beheersen. Het zoeken naar een vermoedelijke natuur-overstijgende kracht, die hem kan behoeden voor het geweld van de natuurkrachten, zou de aanleiding kunnen zijn van een 'godsbesef'. Religie zou dan een zoeken zijn om die natuur-beheersende macht tegemoet te komen om bescherming tegen het geweld te verkrijgen. Het ontstaan van een groot aantal 'godsdiensten' voldoet zonder meer aan deze veronderstelling. Op grond van deze veronderstelling verklaren vele ontwikkelde en verstandelijk denkende mensen alle vormen van religiositeit als infantiel en wijzen daarom elke vorm van godsbesef en religie definitief af (atheïst).

Een andere veronderstelling met betrekking tot de religiositeit is dat de mens kennelijk van nature met een besef van

verantwoordelijkheid jegens een hogere intelligentie is ingesteld. Dat hij zich bewust is van een hogere intelligentie waaruit (van wie) de natuur zoals die wetenschappelijk te analyseren valt, en waar de mens zelf ook deel van uitmaakt, is voortgekomen. Wie op deze gedachte voortborduurt komt vanzelfsprekend op het vraagstuk van het doel en de zin van het bestaan. Hetgeen de vraag inhoudt: wat heeft de 'hogere intelligentie' bewogen tot het tot stand brengen van de fysieke werkelijkheid waar mensen deel van uitmaken? Wat betekent leven?

Humaniteit en zingeving

Het is overduidelijk dat de mens in staat is richting te geven aan het leven en aan het gestalte geven van de eigen samenleving. Met zijn verstand is de mens in staat om de natuur en de samenleving te faciliteren. Dat wil zeggen dat hij de natuur tot eigen genoegen en beleven kan sturen, vorm geven, tot bloei laten komen maar helaas ook geweld kan aandoen[3]. Ook de menselijke maatschappij kan men zodanig inrichten, en van allerlei hulpmiddelen (technische innovaties) voorzien om het leven te veraangenamen. Helaas is de mens ook in staat de samenleving te ontregelen en in het verderf te storten.

Al deze ervaringen leiden ertoe dat de mens erbij wordt bepaald dat het noodzakelijk is om een universeel aanvaardbare moraal te definiëren en zich als mensheid in het geheel daaraan te onderwerpen. Ook al is de mens in zekere mate soeverein (hij kan

[3] De natuur zelf is niet van de mens afhankelijk en kan zonder de mens bestaan en overleven. De mens is wél van de natuur afhankelijk en kan zonder de natuur niet bestaan en voortbestaan. Wanneer de mensen zich dit zouden realiseren zouden ze niet zo roekeloos met de natuur omgaan. De mens is in staat om de natuur door middel van allerlei hulpmiddelen in veel gevallen naar zijn hand te zetten. Het gevaar is dat de mens de natuurwetten verzaakt, waardoor de chaos verschijnt. Wanneer de mens zich wel aan de natuurwetten onderwerpt, is er opbloei. De mens kan de natuur tot zegen, maar ook tot vloek aanwenden.

doen en laten wat hij wil) desalniettemin is hij beperkt in zijn vrijheid van handelen jegens de natuur en de medemens. Jegens de natuur omdat hij ervan afhankelijk is en zijn bestaan door onverantwoordelijk handelen bedreigd wordt. Jegens de medemens omdat van nature de mensen gelijkwaardig zijn ***en de vrijheid van handelen van de ene mens natuurlijk nooit die vrijheid van de andere mens in de weg mag staan.***

De positie van de mens leidt dan ook tot het inzicht dat hij door zijn pure mens-zijn aangewezen is tot verantwoordelijk beheer van de natuur en verantwoordelijke inrichting van de samenleving.

Dat is de zin van het bestaan van de mens. Daarin is het levensgeluk en vrede met het bestaan te vinden. Eenvoudig gesteld zou men kunnen concluderen dat ieder mens, van generatie tot generatie, geroepen is zich in te zetten om met elkaar het 'paradijs' (Eden) op aarde te bewerkstelligen. Is dit een utopie?

Een hoogste gezaghebbende

Tot nu toe is het zijn van de mens bezien vanuit het eigen menselijk standpunt. Toch valt vanuit die zienswijze te concluderen dat het niet 'des mensen' is om zich puur egocentrisch op te stellen. Er is geen enkele grond, voor wie dan ook, om zich het centrum van het leven te wanen en er vanuit te gaan dat mens en natuur hem ten dienste (ter beschikking) moeten staan. Bij nadere beschouwing komt juist het omgekeerde naar voren: de gehele status van de mens wijst er op dat hij vanuit zijn niet te ontkennen verantwoordelijkheid zich zal moeten inzetten voor de natuur en de medemens om het voortbestaan van de mensheid te bestendigen. De geschiedenis van de mensheid toont dit overduidelijk aan. Ieder denkend mens wordt bepaald bij een eenvoudige keuze: het zich inzetten voor de verwerkelijking van het paradijs (Eden) of de ondergang. Of anders gezegd: kiezen voor het leven of de dood. Terzijde: Vertaald voor een gelovige zou dat betekenen dat die zich persoonlijk zal moeten inzetten voor het verwerkelijken van de

hemel op aarde (denk aan het Onze Vader: Uw wil geschiedde, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde…).

Aangezien de mens strikt persoonlijk zijn verantwoordelijkheid jegens de natuur en de mens kan nemen is het duidelijk dat de ***gezamenlijke verantwoordelijkheid*** van de samenleving georganiseerd dient te worden. Een samenleving kan niet zonder regels (wetten) om te kunnen functioneren. Maar wil men een 'paradijselijke' leefomgeving creëren dan dient de gehele mensheid georganiseerd te worden overeenkomstig de hoogstaande principes die dienen te worden afgeleid van de ***twee*** kernwaarden met betrekking tot het leven: ***eerbied (liefde) voor de natuur en acceptatie van de gelijkwaardigheid van alle mensen***.[4]

Men dient die kernwaarden niet alleen te erkennen maar daaraan ook uitvoering te geven. En dit nu is het dilemma waarvoor niet alleen de mens persoonlijk maar ook de mensheid als geheel zich

---

[4] Noot 1. (De wet naleven, hoe doet men dat? Een mens –of dat nu een burger is of een ambtenaar- die de letter van de wet naleeft omwille van de letter, vervalt in formaliteiten. Dat is slecht voor goede onderlinge relaties. De wet schept altijd ruimte voor gratu:iteit, zodat we niet onder de wet verpletterd worden, er niet onder hoeven te bezwijken, maar ook niet erboven uit kunnen groeien. De wet laat speelruimte open voor vrije creativiteit. Dat vergeten de handhavers en uitvoerders van de wet dikwijls. PF vd M)

Noot 2. (Wat wordt onder gelijkwaardigheid verstaan? Zijn alle menselijke soorten of rassen gelijkwaardig? Man en vrouw zijn gelijkwaardig, maar wel verschillend. Vanwege de onderlinge verschillen is er ook een andere benadering tot elk van hen noodzakelijk. Men kan een vrouw niet in alle gevallen op gelijke wijze benaderen als een man. PFvdM)

Noot 3. **Van Internet: "***"Hoe zit het met gelijkheid en gelijkwaardigheid?*
De essentie van het statusmodel zit in de statusbewegingen: verhoogt of verlaagt iemand zichzelf en/of een ander? In het statusmodel is het onmogelijk gelijk te zijn aan elkaar. Geen twee individuen kunnen zich op hetzelfde moment exact hetzelfde gedragen. Dat staat gelijkwaardigheid echter niet in de weg. Gelijkwaardigheid betekent dat we van gelijke waarde zijn: niemand is meer of minder waard dan een ander.""[2]

geplaatst ziet. Het is één ding om in te zien hoe het zou moeten gaan in het leven, maar heel iets anders om het dan ook te doen. De geschiedenis van de mensheid illustreert overduidelijk dat bij tijd en wijle de 'wereldgeest' wel gewillig lijkt te zijn om het ideaal gestalte te geven, maar dat het zwakke vlees (het eigenbelang van machthebbers en nationaliteiten) altijd weer de overhand krijgt. ***Kennelijk is de mensheid te verdeeld en te gehecht aan diepgeworteld eigenbelang om ooit het door ieder mens gewilde 'paradijs' te bereiken***. De vereiste stap in de goede richting is onontkoombaar de erkenning van een enig en hoogste gezag(hebber), dat (die) de enig juiste en door de gehele mensheid erkende visie aanreikt tot de verwezenlijking van het paradijs, waaraan (aan wie) de mensheid als geheel daadwerkelijk wil gehoorzamen.

Een hogere intelligentie die de generaties overstijgt

Hierboven werd al gesteld dat de mens van nature blijkbaar een besef heeft van een persoonlijke verantwoordelijkheid jegens een boven hem staande hogere intelligentie. Dit besef komt voort uit het niet te ontkennen zedelijke bewustzijn van de mens. Dat hoogste gezag waaraan de mens zich persoonlijk verantwoordelijk weet/voelt, kan nooit een ander mens of menselijke macht zijn, omdat ieder mens behept is met datzelfde bewustzijn. Om dus als waarachtig mens zinvol te functioneren dient hij vaststaande kennis te hebben van hoe hij in harmonie met zijn zedelijk bewustzijn dient te functioneren. Er is dus een door alle mensen persoonlijk te erkennen en te aanvaarden hoogste ethiek (zedenleer) noodzakelijk als grondslag voor een 'paradijselijke' samenleving. De hier genoemde hogere intelligentie kan men duiden met de omschrijving God of soevereine Almacht. Het zou de duidelijkheid zeer bevorderen als die hogere intelligentie zich bekend zou maken aan de mensheid op zodanige wijze dat men die in zijn openbaringsvorm herkent en daardoor in staat is die te erkennen en

als gezaghebbende te aanvaarden. Met andere woorden: Als God god is, dan zal hij zich moeten manifesteren binnen de levenssfeer van de mens om die voor zich te winnen.

In de geschiedenis der mensheid heeft één gemeenschap aanspraak gemaakt op zulk een manifestatie van deze machtige. Die aanspraak is uniek in de wereldgeschiedenis en van elke mythe verstoken. Zulk een manifestatie heeft zich tot op heden niet herhaald en moet dus als eenmalig worden gezien. Dat bemoeilijkt het controleren op waarheid omdat het gebeuren al meer dan drie millennia geleden heeft plaatsgevonden. De enige controle op de waarheid van deze aanspraak is een nauwkeurige bestudering van het doel van deze manifestatie en wat de betekenis daarvan is voor de gehele mensheid. Deze manifestatie van de kant van de almacht is nauwkeurig omschreven in het verbondsboek van het toenmalige volk Jisraéel. Uit de omschrijving blijkt dat de zich manifesterende Almacht zich bekend maakt met de naam Jehoewá (JHWH). De mogelijke betekenis van die naam is: 'Ik ben die ik altijd ben geweest'. We mogen dus aannemen dat de almacht zich voorstelt als een persoonlijkheid met een naam die de eeuwige onveranderlijkheid van zijn wezen aanduidt. De almacht is die 'hij' is en eeuwig zal zijn.

Waartoe heeft de almacht zich aan het volk Jisraéel geopenbaard? Daarover hoeft geen verschil van mening te bestaan. De almacht wendt zich tot het volk Jisraéel om hen, en middels hen de gehele mensheid, nabij te staan in een ontwikkeling tot volkomen volwassenheid en het uiteindelijk bereiken van de 'paradijselijke' samenleving. Daarbij wordt van de mens persoonlijk niet meer maar ook niet minder verwacht dan waartoe hij in staat is. En wat de almacht van ieder mens persoonlijk verwacht sluit volkomen aan bij de natuur van de mens zoals hierboven besproken. De almacht biedt de mens aan om hem behulpzaam te zijn om diens verlangen naar het 'paradijs' te verwezenlijken. ***Om de 'hemel' op aarde te creëren.***

Eén wet, één wereld

Om het volk Jisraéel, en middels het volk de gehele mensheid, te helpen de ideale samenleving te verwezenlijken biedt de almacht een overeenkomst van samenwerking aan. Die overeenkomst staat in de vorm van een verbond. Het verbond veronderstelt getrouwheid aan het verbond van beide partners. Wie het verbond met de almacht aangaat kan in feite niet meer eigenmachtig optreden. Elke maatregel en elke beslissing door wie of welke macht dan ook, dient geverifieerd te worden aan de regels van het verbond. Wie het verbond aangaat en desondanks zijn eigenmachtige weg gaat ontzegt zichzelf de bijstand van de almacht. Het beoogde doel, 'de hemel op aarde', zal dan nimmer worden bereikt. Erger nog, men stort zich willens en wetens in de kwalijke gevolgen van te kort schietende beslissingen. Helaas is het uitverkoren volk Jisraéel daarvan het verdrietige toonbeeld in de geschiedenis geworden. Al spoedig verliet het volk zich niet meer op de almacht maar op eigen gekozen machthebbers (koningen) die eigenmachtige beslissingen (zie ter waarschuwing SB 654 / Deuteronomium 17:14-20) namen en het volk in het verderf stortten. Natuurlijk had het verbond met het volk Jisraéel een heel andere uitwerking kunnen hebben. Maar dan had het volk, en ieder die daar persoonlijk deel van uitmaakte, zich niet hebben moeten verlaten op mensen (koningen) maar alleen op de almacht. Met het voorbeeld van dat volk voor ogen kan een ieder zijn eigen conclusie trekken. Had het volk een koning 'die deed wat goed was in het oog des heren' dan leefde het volk in rust en onbekommerdheid. Was er een koning die 'deed wat kwaad was in het oog des heren' dan maakte het volk zware tijden door. Het is eenvoudig te begrijpen wat het gevolg zou zijn geweest als het volk Jisraéel gedurig trouw zou zijn gebleven aan het verbond. ***Hieruit blijkt dat de soevereiniteit niet ligt bij een staat of een volk als geheel. De soevereiniteit ligt bij de burger, bij ieder mens persoonlijk***. En ieder mens, dus iedere burger is 'gebonden' aan

diens zedelijk bewustzijn en dus gehouden aan de universeel hoogste moraal/ethiek zoals in het verbondsboek is opgetekend.
Eens richtte de almacht Jehoewá de hof van Eden (het 'paradijs') in op aarde. Met de hof van Eden gaf hij te kennen dat hij die situatie voor ogen heeft met zijn schepping. Tevens wordt de mens te kennen gegeven dat hij soeverein is, hij kan zijn eigen keuzes maken. Hij kan zichzelf centraal stellen en de bijstand van de almacht afwijzen. Die keuze voor eigenmachtigheid is door de geschiedenis van de mensheid heen gebleken een fatale keuze te zijn. ***Eigenmachtigheid leidt niet tot hemel maar tot de hel op aarde.***

Streven naar de hemel op aarde is kiezen voor de bijstand van de almacht door je met hem te verbinden in de aangeboden overeenkomst, het verbond. Het verbond drukt de wil uit van de almacht om de mensheid bij te staan om de hof van Eden te (re)creëren op aarde. De keuze om het verbond (de goede wil van de almacht voor de gehele mensheid) te aanvaarden als het hoogste gezag is de verantwoordelijkheid van ieder mens persoonlijk en maakt hem pas werkelijk soeverein.
Is de mens daartoe in staat? ***Wie de mensheid voorhoudt dat zij onmachtig is de wil van de almacht te volbrengen lastert tegen de almacht.***[5]

[5] (In de Heidelbergse Catechismus staat de volgende vraag:

Vraag 7: Vanwaar komt dan zulke verdorven aard des mensen?
Uit den val en de ongehoorzaamheid onzer eerste voorouderen, Adamen Eva, in het

Want het bewaren van het verbond is absoluut niet te moeilijk voor de mens (Zie SB 691 / Deuteronomium 30:11-20). Maar het is wel de beslissende keuze waarvoor ieder mens wordt gesteld. En nogmaals, de almacht verlangt echt niets meer maar ook niets minder dan waartoe de mens in staat is. Een ieder zij overtuigd dat hij of zij in staat is tot alles ten goede, maar helaas ook tot alles ten kwade. Uiteindelijk staat iedere generatie steeds opnieuw voor deze keuze. En de geschiedenis van de mensheid houdt iedere nieuwe generatie de keiharde feiten uit het verleden voor. Is een 'hemel op aarde' een utopie? Verre van dat, een 'hemel op aarde' heeft de mensheid in eigen hand. Beter nog, de almacht Jehoewá staat garant.

N. Kooren.

Paradijs , waar onze natuur a; zo is verdorven geworden, datwij allen in zonde ontvangen en geboren worden.

Vraag 8

Maar zijn wij alzo verdorven, dat wij ***ganselijk onbekwaamzijn tot enig goed en geneigd tot alle kwaad?***

Ja wij ; tenzij dan dat wij door den Geest Gods wedergeboren worden.

In Deuteronomium 30:11-20 wordt er niet vanuitgegaan dat de mens geheel onbekwaam is tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Het is zelfs een gebod:

> *16:Want ik gebiede u heden, JHWH, uw God, lief te hebben, in Zijn wegen te wandelen, en te houden Zijn geboden, en Zijn inzettingen, en Zijn rechten, opdat gij levet en vermenigvuldiget, en de Heere, uw God, u zegene in het land, waar gij naar toe gaat, om dat te erven.*
>
> *17. Maar indien uw hart zich zal afwenden, en gij niet horen zult, en gij gedreven zult worden, dat gij u voor andere goden buigt, en dezelve dient;*

De Heidelbergse Catechismus werkt lijdelijkheid in de hand. PFvdM)

Naschrift van PFvdM: Door Natuur-Getrouw te handelen zal het Paradijs op aarde ontstaan. Men kan dat Paradijs reeds vanaf nu ingaan. Bij de oude Egyptenaren en Hindoes was de Lotus de heilige bloem, het symbool van Horus en van Brahma. De Lotus is een veelzeggend symbool van de voortbrengende kracht der natuur o.a. door water en vuur (symbool van stof en geest). De zaden van de Lotus bevatten reeds in zich de volkomen gevormede bladen in het klein als fractaal, nog voordat de zaden ontkiemen. De Lotus is een waterlelie, met de betekenis dat het objectieve wordt voortgebracht in het verborgene uit het subjectieve. Uit de duisternis wordt het licht voortgebracht. De natuur kan inderdaad zoals hierboven gesteld zonder de mens, maar wij mensen kunnen niet zonder de natuur. Wij dienen heel voorzichtig en bewust met de natuur om te gaan. Het is het doel van de Schepper dat wij mensen die uit de Hof van Eden verdreven zijn van de aarde een paradijs maken, beginnend vanuit onszelf. Dr. Jos Decorte in zijn boek: "Raak me niet aan", citeert op bladzij 55 Marguerite: "Het is dus waar dat hij (de moordenaar naast Jezus aan het kruis) nog dezelfde dag in het paradijs was. Omdat hij God zag, was hij in het paradijs, want het paradijs is niks anders dan God zien. Het is dus niet omdat de moordenaar in het paradijs is, dat hij God ziet; maar omgekeerd: omdat hij God ziet, is hij in het paradijs. Het paradijs is de plaats, beter de toestand misschien, waarin men God ziet". .